

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרָשֶׁת אֲמֹר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ח - חלק י"ב

קונטרס 522

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

התופס חלק מן האחדות כאלו תופס בלו

3. בתולדות יעקב יוסף פרשת קדושים. וכן כתוב בספרו בתנת פסים פרשת קדושים וזה לשונו: כל התורה כלה, חלק הנגלה והנסתר, הכל אחדות אחד, והדיוחה חלק הנסתר שאינו חפץ בה, דוחה כלה ונענש, כי הדיוחה חלק מן האחדות כאלו דוחה בלו. ומכל שכן המלעג על דברי חכמים העוסקים בחכמה זו להשפיע להשכינה, כמו שכתב בספר הקנה לו חכמו ישכילו זאת, כי הלומד כל התורה כלה לא נקרא חכם רק למדן, כי אם הלומד בדי להשפיע למדה הנקראת זא"ת וכו'. וזה שכתוב הנעור בלילה, הינו שהוא נעור ועוסק רק בלבדושי התורה בחלק הנגלה הנקרא לילה כידוע, ואינו חפץ באור התורה, כי אור גימטריה ר"ז, הינו ברזי התורה וסודותיה, שזהו בחינת תורת השם שנקרא יום, הרי זה דומה כאלו דוחה את האחדות בלו ומתחבב בנפשו, מה שאין כן אם חפץ גם בחלק הנסתר שבתורה, הגם שאי אפשר לו להשיגו, על זה נאמר כי אם בתורת השם חפצו, וכמו שפירש האלשיך, וכאלו השיג גם חלק זה שבתורה, כי התופס חלק מן האחדות כאלו תופס בלו בכו.

סוד תקוני הזהר שגלה הרבי שמעון בן יוחאי

4. פרי צדיק לרבינו צדוק הכהן מלובלין זכותו יגן עלינו, (סימן ח' דף נ"א). וז"ל: רבי שמעון בן יוחאי גלה ופתח הע' פנים שבמלת בראשית, וקרא אותם תקוני זהר, מפני שהוא לשון אור, ואור גימטריה ר"ז, והוא האור הגנוז שגנוז הקדוש ברוך הוא בתורה וכו', שעל ידי זה יהיה ביכלת האדם לתקן כל מה שעבר עליו על ידי תשובה, ועל ידי זה יברך אותו השם יתברך שיהיה חסידים כשנים הללו, שסודות ובראות ממשות ימי בראשית, ואז בשלג ילבינו. ולכן נהגין ישראל ללמוד בספר התקונים בחדש אלול ועשרת ימי תשובה, שאלו הארבעים יום הם ימי רצון שצא נתנו הלהות שניות למשה רבינו עליו השלום עם כל הדברי תורה, ולתקן הכל על ידי תשובה. (הזהר"ק אימא עילאה – תשובה).

אור גימטריה ר"ז

5. בספר אור ישראל על תקוני זהר להמגיד מקאנניץ זכותו יגן עלינו – (תקון ל"ו – דף ע"ז), וזה לשונו: עקר הגאולה הוא מרזי דאורייתא, כי אור גימטריה ר"ז, וזה נקרא כ"ן שגימטריה סו"ד מיוסוד. וזה שכתוב במדרש, אני אמרתי יהי כן, והרשעים אומרים לא כן, שהם אומרים שאין בתורה אלא הפשט, על כ"ן לא יקומו. ועקר היא חכמת התורה ורזיה שיתגלה לנו במהרה בימינו בכו, ועל דור שלנו נאמר משה עניים גופייהו, עתה אקום, בזכות אמרות השם המזקקות שבעתים, אף השם ישמרנו מהרשעים אשר סביב יתהלכו ואינם רוצים ברזי וסודות התורה, שהם כרם זלות, דברים העומדים ברומם של עולם והקדוש ברוך הוא ירומם.

אור גימטריה אי"ן סו"ף; אדו"ן עול"ם; ר"ז

6. באגרא דכלה למורינו הרב צבי אלימלך מדינוב (הפסרת פרשת תבוא), וזה לשונו: 'קומי אורי כי בא אורף' (ישעיה ס א), אור גימטריה אי"ן סו"ף, אדו"ן עול"ם, ובגימטריה ר"ז, שהוא סודות התורה אשר הוא אור לנו. וזהו קומי אורף, שיתגלה כבוד מלכות אדו"ן עול"ם, כי בא אורף, כי כבר נתגלה להם חכמת סודות התורה שהוא ר"ז, אור התורה, ועל ידי זה תהיה גאולה להתגלות בסוד מלכותו בנודע.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דרך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויביו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמד בספר הזהר הקדוש ליכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות ...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

**כְּגִוּוֹנָא דָא בְּגִלוּתָא בִּתְרָאָה (הַיְאוּרָה) הִזְהִר בֵּיה הָהּ רַ"ז, דְּאִיהוּ אוּר
דְּפוּרְקָנָא בִּתְרִייתָא, לְקַיִים (מִיכָה ז טו) כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ
נִפְלְאוֹת, וְדָא אִיהוּ כָל הַבֵּן הַיְלוּד הַיְאוּרָה תִּשְׁלִיכֻהוּ, וְכָל הַבֵּת תַּחֲנוּן,
אֲלֵין דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִייתָא דְּבַעַל פֹּה.**

[באור: כמו כן בגלות האחרונה יתגלה אור רזי התורה, וזהו הזֶהר הקדוש שהוא אור הפדות של ישראל. ועל ידי למוד זה תבא הגאולה, וכך יתקיים הפסוק: "כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת", שגם כאן בסוף הגליות שזה גלות ערב רב, ננצל על ידי עסק בלמוד הזֶהר הקדוש, וזה כל הבן - מי שהוא בבחינת בן - שלומד את סודות התורה - הַיְאוּרָה תִּשְׁלִיכֻהוּ - לצלול בים חכמת הסוד, וכל הבת תַּחֲנוּן - אלו שעד עתה עסקו בנגלה - גם הם ילמדו ויגרסו בזהר הקדוש.]

**דְּבַר אַחֵר וַיִּמָּן יְהו"ה דְּג גְּדוּל לְבָלוּעַ אֶת יוֹנָה (יוֹנָה ב א), דָּא עֲנִיּוּתָא,
דְּאִיהוּ עֶצֶב, וְנוֹקְבָא דִּילִיָּה עֶצְבוֹן, דְּכוּרָא דְּג נּוֹקְבָא דְּגָה, דָּא הוּא (שם ב)
וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל יְהו"ה אֱלֹהֵי"ו מִמְעֵי הַדָּגָה, מִכְּפָנָא דְּעֲנִיּוּתָא דְּמִטִּי
לְמַעוּי דִּישְׂרָאֵל, בְּהֵוָה זְמָנָא וַיֹּאמֶר יְהו"ה לְדָג וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה וְגוֹמֵר
(שם יא), בְּדוּחָקָא דְּדָאָגָה דְּלֵהוּן דְּדוּאָגִין מִן עֲנִיּוּתָא, מְדוּחָקָא יִפְקוּן מִן
גְּלוּתָא, הִדָּא הוּא דְּכָתִיב (שְׁמוּאֵל ב, כב-כח) וְאֵת עַם עֲנִי תוֹשִׁיעַ. דָּא נְבוּאָה
דִּיוֹנָה דְּנִתְנַבָּא דִּיִּפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּדָאָגָה (ס"א בְּדוּחָקָא) דְּעֲנִיּוּתָא.**

[באור: באור נוסף לפסוק: הַדָּג נִמְשַׁל לְדָאָגָה, שְׂרוּצָה לְבָלַע אֶת יוֹנָה - הם ישראל, ודָאָגָה זו עניות, שָׂבָא עַל יְדֵי הַסֵּמ"ך מ"ם וּפְלוּנִית בֵּת זִוְגוּ רַח"ל, שִׁדְדוּעַ שֶׁהַפֶּעַס וְכֵן פֶּגֶם הַבְּרִית גּוֹרְמִים לְדָאָגָה זו, וְזוֹ תִהְיֶה פְּעֻלַּת הָעֶרֶב רַב. וְעַל כֵּךְ הִתְפַּלֵּל יוֹנָה הַנְּבִיא אֶל ה' אֱלֹקָיו שִׁיְצִיל אֶת יִשְׂרָאֵל מִעֲנִיּוֹת וְרַעַב שְׁמֹגִיעַ אֶל הַמַּעֲשִׂים, וּבִאוּתוֹ הַזֶּמֶן כֹּאשֶׁר יִתְמַלֵּא סָאת הַצְּרוּת יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִהַגְלוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוּאֵל ב כב-כח), "וְאֵת עַם עֲנִי תוֹשִׁיעַ" רוֹמֵז שֶׁכֹּאשֶׁר יִהְיוּ יִשְׂרָאֵל בְּעֲנִיּוֹת אֲזִי יוֹשִׁיעֵם וַיִּגְאָלֵם.]

לְדַבְּרָא לֹון, וְלֹאֲלֶקְאָה לֹון, וְלִמְשָׁרִי בְּגוּוֹיָהוּ.
דְּאִי זַפָּאן מְטְרוּנִיתָא עֲאֵלַת בְּחִדְוֹתָא בִּיקְרָא
לְגַבֵּי מַלְכָּא. וְאִי לָא זַפָּאן, הִיא זַפָּאן, וְאִינּוֹן,
אֲתַהֲדְרוּ בְּגִלּוּתָא. וְהָא אֻקְיָמְנָא, כְּמָה דְכְּתִיב,
(משלי יט) מְשִׁדָּד אֵב יִכְרִיחַ אִם. וְכְּתִיב, (ישעיה ג)
וּבִפְשַׁעֲיֶכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם.

וְעַל דָּא אִית יוֹמָא חַד בְּשַׁתָּא, לְאַשְׁגַּחָא בְּהוּ,
וְלַעֲיִנָּא בְּהוּ. וְכַד אֲזַדְמָן הָאִי יוֹמָא, אִימָא
עֲלָאָה דְכָל חִירוּ בִידְהָא, אֲזַדְמָן לְקַבְּלָהּ,
לְאַסְתַּפְּלָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל. וְיִשְׂרָאֵל אֲזַדְרִזוּ
בְּהָאִי יוֹמָא, בְּכֻמָּה פּוֹלְחִנִין, בְּכֻמָּה עֲלוּתִין,
בְּכֻמָּה עֲנוּיִין, פְּלִהוּ בְּזִכּוּתָא. פְּדִין אֲזַדְמָן לְהוּ
חִירוּ, מֵאַתֵּר דְכָל חִירוּ בִידְהָא דְמְטְרוּנִיתָא.
בְּנִי מַלְכָּא בְּנִהָא, דְאַתְפַּקְדָן בִידְהָא, פְּלִהוּ
זַפָּאִין, פְּלִהוּ בְּלֹא חֲטָאן, בְּלֹא חוּבִין, פְּדִין
אֲזַדְרוּגַת (ס"א) וְכַד אֲזַדְמָן הָאִי יוֹמָא וְיִשְׂרָאֵל אֲזַדְמָנוּ בְּהָאִי יוֹמָא בְּכֻמָּה
פּוֹלְחִנִין בְּכֻמָּה עֲלוּתִין בְּכֻמָּה עֲנוּיִין פְּלִהוּ בְּזִכּוּתָא כְּדִין אִימָא עֲלָאָה דְכָל
חִירוּ בִידְהָא אֲזַדְמָנוּ לְקַבְּלָא לְאַסְתַּפְּלָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל וְחֻמָּתָא בְּנִי מַלְכָּא
בְּנִהָא (ג"א בְּרִהָא) דְאַתְפַּקְדָן בִידְהָא דְמְטְרוּנִיתָא כְּלִהוּ זַפָּאִין בְּלֹא חֲטָאן
כְּלֹא חוּבִין כְּדִין אֲזַדְמָנוּ לְהוּ חִירוּ מֵאַתֵּר דְכָל חִירוּ בִידְהָא דְמְטְרוּנִיתָא כְּדִין
מְטְרוּנִיתָא עֲלָאָה) לְגַבֵּי מַלְכָּא, בְּנִהָא, בְּחִדְוֹתָא,
בְּשְׁלִימוּ, בְּרַעוּתָא. דְּהָא רַבִּינָא בְּנִין לְמַלְכָּא
עֲלָאָה כְּדָקָא יָאוּת.

וְכַד הָאִי יוֹמָא לָא אֲשַׁתְּכַחוּ כְּדָקָא יָאוּת, וְוִי
לֹון, וְוִי לְשִׁלּוּחִיָּהוּן, וְוִי דְּהָא מְטְרוּנִיתָא
אֲתַרְחַקַת מִן מַלְכָּא, וְאִימָא עֲלָאָה אֲסַתְּלַקַת,
וְלֹא נַפִּיק מִנָּה חִירוּ לְעֻלְמִין. זַפָּאִין אִינּוֹן
יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיָּה הוּא אוּלִיָּה לֹון
אוּרְחוּי, בְּגִין לְאַשְׁתְּזַבָּא מִן דִּינָא, וְיִשְׁתַּכְּחוּן
זַפָּאִין קָמִיָּה. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ויקרא טז) כִּי בְיוֹם
הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. וְכְּתִיב, (יחזקאל
לז) וְזִרְקִיתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם מִכָּל
טְמֵאוֹתֵיכֶם וְגו'.

עֲלֵיכֶם לְטַהֵר אֶתְכֶם. וְכְּתִיב (יחזקאל לז) וְזִרְקִיתִי עֲלֵיכֶם מִים טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וְגו'.

וְהַשְׁאִיר אֶת בְּנֵי עַמָּה כְּדִי
לְהַנְהִיגֵם וְלְהַלְקוֹתֵם וְלִשְׁרוֹת
בְּתוֹכָם. שְׁאֵם זֻכִּים, הַגְּבִירָה
נִכְסָת בְּשִׁמְחָה וּבִכְבוֹד אֶל
הַמֶּלֶךְ. וְאֵם לֹא זֻכִּים, הִיא וְהֵם
חוֹזְרִים לְגִלּוּת. וְהָרִי בְּאַרְנוּ, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב (משלי יט) מְשִׁדָּד אֵב יִכְרִיחַ
אִם. וְכְּתוּב (ישעיה ג) וּבִפְשַׁעֲיֶכֶם
שְׁלַחָה אִמְכֶם.

וְעַל כֵּן יֵשׁ יוֹם אֶחָד בְּשָׁנָה
לְהַשְׁגִּיחַ בְּהֵם וּלְעֵינֵן בְּהֵם.
וּבְשִׁמְדָּמָן הַיּוֹם הַזֶּה, הָאֵם
הַעֲלִינָה, שְׁכַל הַחֲרוּת בִּידְהָא,
מְזַדְמָנָה כְּגַדּוּ לְהַסְתַּפֵּל
בִּישְׂרָאֵל. וְיִשְׂרָאֵל מְזַדְרִים בְּיוֹם
הַזֶּה בְּכֻמָּה עֲבוּדוֹת, בְּכֻמָּה
תַּפְלוֹת, בְּכֻמָּה עֲנוּיִים, כְּלָם
בְּזִכּוּת. וְאִז מְזַדְמָנָה לְהֵם חֲרוּת,
מִהִמָּקוֹם שְׁכַל הַחֲרוּת בִּידְהָא שֶׁל
הַגְּבִירָה. בְּנִי הַמֶּלֶךְ בְּנִיָּה,
שֶׁנִּפְקְדוּ בִידְהָא, כְּלָם זַפָּאִים, כְּלָם
כְּלִי חֲטָאִים, כְּלִי עֲוֹנוֹת. אִז
מְזַדְנִגַת (וכאשר מְזַדְמָן הַיּוֹם הַזֶּה וְיִשְׂרָאֵל
הַזֶּה בְּיוֹם הַזֶּה בְּכֻמָּה עֲבוּדוֹת, בְּכֻמָּה תַּפְלוֹת,
בְּכֻמָּה עֲנוּיִים - הַכֹּל בְּזִכּוּת. אִז הָאֵם הַעֲלִינָה
שְׁכַל הַחֲרוּת בִּידְהָא מְזַדְמָנָה כְּגַדּוּ לְהַסְתַּפֵּל
בִּישְׂרָאֵל, וְרוּאָה אֶת בְּנֵי הַמֶּלֶךְ בְּנִיָּה (בְּנִה)
שֶׁנִּפְקְדוּ בִידְהָא שֶׁל הַגְּבִירָה, כְּלָם זַפָּאִים כְּלִי
חֲטָאִים, כְּלִי חוּבוֹת, וְאִז מְזַדְמָנָה לְהֵם חֲרוּת
מִמָּקוֹם שְׁכַל הַחֲרוּת בִּידְהָא שֶׁל הַגְּבִירָה, וְאִז
הַגְּבִירָה הַעֲלִינָה) לְמַלְכָּה בְּאֹר,
בְּשִׁמְחָה, בְּשִׁלְמוּת, בְּרַצוֹן. שְׁהָרִי
גְּדִלָּה בְּנִים לְמַלְכָּה הַעֲלִינָה כְּרָאוּי.
וּבְכֻשְׁבִּיּוֹם הַזֶּה אִינּוֹן נִמְצָאִים
כְּרָאוּי - אוֹי לְהֵם! אוֹי
לְשִׁלּוּחִיָּהוּ! אוֹי שְׁהָרִי הַגְּבִירָה
הַתַּרְחַקָּה מִן הַמֶּלֶךְ, וְהָאֵם
הַעֲלִינָה מִסְתַּלְקַת, וְלֹא יוֹצֵאת
מִמָּנּוּ חֲרוּת לְעוֹלָמִים. אֲשֶׁרֵיהֶם
יִשְׂרָאֵל שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַד
אוֹתָם אֶת דְּרֻכּוֹ כְּדִי לְהַנְצִל מִן
הַדִּין, וְיִמְצְאוּ צְדִיקִים לְפָנָיו. וְהוּ
שֶׁכְּתוּב (ויקרא טז) כִּי בְיוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר

ובחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו'. (ויקרא כ"א) רבי יוסי שאל לרבי אבא, אמר ליה, הני חמשה עשר יום, מאי קא מיירי. אמר ליה, ודאי רזא יקירא הוא. תא חזי, בין לעילא בין לתתא, כל חד וחד, בארחיה נטלא, ובארחיה יתבא, ובארחיה אתער ועביד מאי דעביד. האי עשור מכנסת ישראל אינון. ויומא עשיראה, בעשיראה קיימא. ועל דא (שמות יב) בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית וגו'. והאי יומא, הוא דילה. וחמשה יומין אחרנין, דמלכא הוא. ההוא יומא דאתי עליה. דהא חמשאה, ביה יתיב מלכא, בכורסייא. ובכל אתר בעשור, דמטרוניתא הוא. חמשה עליהו, דמלכא הוא (כ"א ההוא יומא דעלה בגין דדרגא חמשאה ביה יתיב מלכא בכורסייא, ובכל אתר וכו'). ההוא יומא דאתי עליה דהא חמשאה ביה יתיב מלכא בתרעא.

ובכ"א אתר בעשור דמטרוניתא הוא, חמשה עליהו, דמלכא הוא. ההוא יומא דאתי עליה. בגין כך חמשה יומין מירחא, לאורייתא. ואי תימא שביעאה, בזמנא דתרין אבהן משתפחי ביה, דהא מלכא בהו, וכדין מתעטר בכלא. וחד מלה, שביעאה וחמשאה. תא חזי, חמשאה דיליה הוא ודאי, כמה דאתמר, וכדין נהיר אבא לאימא, ואתנהירו מנה חמשין תרעין לאנהרא לחמשאה. ואי תימא שביעאה, בגין דמלכא בשלימו דאבהן, ועטרה גרית משביעאה, כמה דכתיב, (שיר השירים ג) צאנה וראינה בנות ציון. ועל דא בשביעאה הוא יומא דמעטרא מלכא בעטרוי, וכדין גרית מלכא לאבא ואימא, דמזדווגין בחדא. ועל דא כלא בחד תלזיא.

ובחמשה עשר יום לחדש השביעי וגו'. רבי יוסי שאל את רבי אבא. אמר לו, החמשה עשר יום הללו, מה הם אומרים? אמר לו, ודאי זהו סוד נכבד. בא ראה, בין למעלה בין למטה, כל אחד ואחד בדרך נוסע, ובדרך יושב, ובדרך מתעורר ועושה מה שעושה. העשור הזה הם מכנסת ישראל. והיום העשירי עומד בעשירי. ועל כן, (שמות יב) בעשור לחדש הזה ויקחו להם איש ששה לבית וגו'. והיום הזה הוא ששה וחמשה ימים אחרים הוא של המלך, היום שבא עליה. ששה יומין, בו יושב המלך בכסא. ובכל מקום בעשור, הוא של הגבירה. חמשה עליהם, של המלך הוא (אותו היום שעליה משום שהירגה החמישית בה יושב המלך בכסא, ובכל מקום וכו'). אותו היום שבא עליה, ששה יומין, בו יושב המלך בשער.

ובכ"א מקום בעשור, הוא של הגבירה. חמשה עליהם, של המלך הוא, אותו יום שבא עליה. משום כך חמשה ימים מהחדש לתורה. ואם תאמר שביעי, בזמן ששני אבות נמצאים בו, ששה המלך בהם, ואז מתעטר בכל. ודבר אחד שביעי וחמישי. בא ראה, החמישי הוא שלו ודאי, כמו שנתבאר, ואז מאיר האב לאם, ומאירים מנה חמשים שערים להאיר לחמישי. ואם תאמר השביעי, משום שהמלך בשלמות של האבות, ועטרה יורש מהשביעי, כמו שכתוב (שיר א) צאנה וראינה בנות ציון. ועל זה בשביעי הוא היום שמעטר המלך בעטרתו, ואז יורש המלך את האב ואת האם, שמזדווגים באחד. ועל כן הכל תלוי באחד.

ובחמשה עשר יום. רבי יהודה פתח, (במדבר כא) וישמע הפנעני מלך ערד. שנינו, שלש מתנות עליונות הודמנו לישראל על ידי שלשה אחים: משה, אהרן ומרים. מן - בזכות משה. ענני כבוד - בזכות אהרן. באר - בזכות מרים. וכלם אחוזים למעלה. מן בזכות משה, שכתוב (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם מן השמים. מן השמים (דוקא) - זה משה.

ענני כבוד בזכות אהרן, שכתוב (במדבר יד) אשר עין בעין (אהרן) נראה אתה ה' וגו', וכתוב (ויקרא טז) וכסה ענן הקטרת. מה למעלה שבעה, אף כאן גם שבעה, שהרי בקטרת שבעה עננים נקשרים כאחד (יעוד). ואהרן הוא ראש לכל שבעת העננים, והוא קושר את ששת האחרים עמו בכל יום.

באר בזכות מרים, שהרי היא ודאי נקראת באר. ובספר האגדה, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחק לדעה וגו' - זוהי באר מים חיים, והכל קשר אחד. מתה מרים - הסתלקה הבאר, שכתוב (במדבר ב) ולא היה מים לעדה. ובאותה שעה רצתה באר אחת להסתלק, שהיתה מצויה עם ישראל. כשראתה ששה עננים שהיו קשורים עליה, נקשרה היא בהם.

מת אהרן, הסתלקו אותם עננים והסתלק ענן הבאר עמהם. בא משה, החזיר אותם. והו שכתוב (תהלים סח) עלית למרום שבי לקחת מתנות באדם. לקחת מתנות ודאי, אותן מתנות שהיו בראשונה - באר ועננים.

באר - זו באר של יצחק. עננים - אלו העננים של אהרן. אמר רבי יצחק, מפני מה זכה אהרן לזה? משום שהוא קשור בעננים

ובחמשה עשר יום, (ויקרא כ"ג) רבי יהודה פתח, (במדבר כא) וישמע הפנעני מלך ערד. פנינו, ג' מתנן עלאין, אודמנו להו לישראל, על ידי תלתא אחין: משה, אהרן, ומרים. מן, בזכות משה. ענני כבוד, בזכות אהרן. באר, בזכות מרים. וכלהו אחידן לעילא. מן בזכות משה, דכתיב, (שמות טז) הנני ממטיר לכם לחם (דף ק"ג ע"א) מן השמים מן השמים (ד"קא), דא משה.

ענני כבוד בזכות אהרן, דכתיב, (במדבר יד) אשר עין בעין (אהרן) נראה אתה ה' וגו', וכתוב (ויקרא טז) וכסה ענן הקטרת. מה להלן, שבעה. אף כאן גמי שבעה. דהא בקטרת שבעה עננים מתקשרין פחדא (יעוד). ואהרן רישא לכל שבעה עננים הוא והוא קשיר לשית אחרנין ביה בכל יומא.

באר בזכות מרים, דהא היא ודאי באר אתקרי. ובספרא דאגדתא, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק לדעה וגו'. דא הוא באר מים חיים, וכלא קשורא חד. מתה מרים, אסתלק באר. דכתיב, (במדבר ב) ולא היה מים לעדה. ובההיא שעתא בעאת באר אחרא לאסתלקא, דהוה שכיח עמהון דישראל. פד חמאת שיתא עננים דהוו קשירין עלה, אתקשרת היא בהו.

מית אהרן, אסתלקו אינון עננים, ואסתלק עננא דבירא עמהון. אתא משה, אהדר להו. דא הוא דכתיב, (תהלים סח) עלית למרום שבי לקחת מתנות באדם. לקחת מתנות ודאי, אינון מתנות דהוו בקדמיתא באר ועננים.

באר, דא באר דיצחק. עננים, אלין עננים דאהרן. אמר רבי יצחק, מפני מה זכה אהרן לדא, בגין דאיהו קשיר בעננים (ג"א רישא

(ראש לעניים), והוא נקשר כל יום ויום לכלם כאחד, שכלם מתברכים על ידו.

בא ראה, על כל חסד שעשה הקדוש ברוך הוא עם ישראל, קשר עמם שבועה עננים נכבדים, וקשר אותם עם כנסת ישראל, שהרי הענן שלה נקשר עם ששה אחרים. ועם כל השבועה הלכו ישראל במדבר. מה הטעם? משום שכלם הם הקשר של האמונה, ועל זה בסכת תשובו שבעת ימים. מה זה אומר? משום שכתוב (שיר ב) בצל חמדותי וישבתי ופריו מתוך לחפי. וצריך אדם להראות את עצמו שיושב תחת צל האמונה.

בא ראה, כל אותן השנים שעמד אהרן, היו ישראל בצל האמונה תחת העננים הללו. אחר שמת אהרן, הסתלק ענן אחד, שהוא הימין של הכל. וכשזה הסתלק, הסתלקו כל השאר עמו (עננים) ונראו כלם בחסרון. והרי פרשה שכתוב (במדבר כא) ויראו כל העדה כי גוע אהרן. אל תקרי ויראו אלא וייראו. מיד - וישמע הפנעני מלך ערד יושב הנגב פי בא ישראל הדרך האתרים. שמע שהסתלקו אותם העננים, ומת התיר הגדול שכל אותם העננים נקשרו עמו.

אמר רבי יצחק, הפנעני מלך ערד יושב הנגב ודאי. וכשבאו אותם מרגלים ששלח משה, אמרו (שם יא) עמלק יושב בארץ הנגב, כדי לשבר את לבם, שהרי בעמלק נשבר כחם בראשונה.

אמר רבי אבא, וישמע הפנעני, מה זה אומר כאן אחר שהסתלקו אותם העננים? אלא בפנען כתוב, ויאמר ארור פנען עבד עבדים יהיה לאחיו. כאן למדנו, מי שמוציא את עצמו מצל האמונה, ראוי להיות עבד לעבדי

(לעניים). והוא אקשיר כל יומא ויומא לכלהו כחדא, דמתברכאן כלהו על ידוי.

הא חזי, על כל חסד דעבד קדשא בריך הוא בישראל, קשיר עמהון ז' ענני יקירן, וקשיר להו בכנסת ישראל, דהא ענא דילה אתקשר בשיתא אחרנין. ובכלהו שבועה, אזלו ישראל במדברא. מאי טעמא, בגין דכלהו קשרא דמהימנותא ניהו ועל דא בסכות תשובו שבעת ימים. מאי קא מיירי. בגין דכתיב, (שיר השירים ב) בצל חמדותי וישבתי ופריו מתוך לחפי. ובזי בר נש לאחזאה גרמיה, דיתיב תחות צלא דמהימנותא.

הא חזי, כל אינון שנין דקאים אהרן, הוו ישראל בצלא דמהימנותא, תחות אלין עננין. בתר דמית אהרן, אסתלק ענא חד, דהוא ימינא דכלא. וכד האי אסתלק, אסתלקו כל שאר עמיה (נ"א עננין) ואתחזיאו כלהו בגריעותא. והא אוקמוה, דכתיב, (במדבר כ) ויראו כל העדה כי גוע אהרן. אל תקרי ויראו, אלא וייראו. מיד וישמע הפנעני מלך ערד יושב הנגב פי בא ישראל הדרך האתרים. שמע דאסתלקו אינון עננים, ומית תיירא רברבא דכל אינון עננים אתקשרו ביה.

אמר רבי יצחק, הפנעני מלך ערד יושב הנגב ודאי. וכד אתו אינון מאללין דשדר משה, אמרו (במדבר יג) עמלק יושב בארץ הנגב, בגין לתברא לביהו. דהא בעמלק אתפר חיליהון בקדמיתא.

אמר רבי אבא, וישמע הפנעני, מאי קא מיירי הכא. בתר דאסתלקו אינון עננים. אלא כנען כתיב ביה, (בראשית ט) ויאמר ארור פנען עבד עבדים יהיה לאחיו. הכא אוליפנא, מאן דאפיק גרמיה מצלא דמהימנותא, אתחזי

עבדים. והו' שכתוב וילחם בישראל וישב ממנו שבי. הוא נטל עבדים מישראל לעצמו.

וע"ר בן כתוב, כל האזרח בישראל ישובו בסכת. כל מי שהוא משרש וגזע קדוש של ישראל, ישובו בסכת, תחת צל האמונה. ומי שאינו מגזע ושרש קדוש של ישראל, לא יושב בהם, ומוציא את עצמו מתחת צל האמונה. כתוב (דו"ש יב) כנען בידו מאזני מרמה, זה אליעזר עבד אברהם. ובא ראה, כתוב ארור כנען, ומשום שזכה כנען זה לשמש את אברהם, כיון ששמש את אברהם, ישב תחת צל האמונה, וזה לצאת מאותה קללה שהתקלל, ולא עוד, אלא שכתוב בו ברכה, שכתוב (בראשית כד) ויאמרו בא ברוך ה'. מה זה אומר? שכל מי שיושב תחת צל האמונה, יורש חרות לו ולבניו לעולמים ומתברך ברכה עליהם. ומי שמוציא את עצמו מצל האמונה, יורש גלות לו ולבניו, שכתוב וילחם בישראל וישב ממנו שבי.

בסכת תשובו חסר, וזה ענן אחד שכלם קשורים בו, שכתוב כי ענן ה' עליהם יומם. וכתוב ובעמד ענן אתה הלך לפניו יומם. והו' עננו של אהרן, שנקרא יומם, שכתוב (תהלים מב) יומם יצוה ה' חסדו. ענן אחד נטל עמו חמשה אחרים, והם ששה. וענן אחר, שכתוב ובעמוד אש לילה, זה האיר לישראל מהאור של אותם הששה.

רעיא מהימנא

בסכת תשובו שבעת ימים וגו'. מצוה (מ"ה) זו לישב בסכה. והרי בארנו, כדי

ענן יי' עליהם יומם. וכתוב, (במדבר יד) ובעמד ענן אתה הולך לפניו יומם. יומם יצוה יי' חסדו. דא הוא עננא דאהרן, דאקרי יומם, דכתוב, (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו. עננא חד, נטיל עמיה חמש אתרנין, ואינון שית. ועננא אחרא, דכתוב ובעמוד אש לילה, דא נהרא להו לישראל, מנהירו דאינון שית.

רעיא מהימנא בסכת תשובו שבעת ימים וגו', (ויקרא כ"ג) פקודא (מ"ה) דא, לישב בסוכה.

למהוי עבד לעבדי עבדין, הדא הוא דכתוב, (במדבר כא) וילחם בישראל וישב ממנו שבי. הוא נטל עבדין מישראל לגרמיה.

וע"ר דא כתיב, כל האזרח בישראל ישובו בסוכות. כל מאן דאיהו משרשא וגזעא קדישא דישראל, ישובו בסוכות, תחות צלא דמהימנותא. ומאן דליתיה מגזעא ושרשא קדישא דישראל, לא יתיב בהו, ויפוק גרמיה מתחות צלא דמהימנותא.

כתוב (דו"ש יב) כנען בידו מאזני מרמה, דא אליעזר עבד אברהם. ותא חזי, כתיב ארור כנען ובגין דזכה כנען דא, לשמשא לאברהם, כיון דשמש לאברהם, יתיב תחות צלא דמהימנותא, וזכה למיפק מההוא לטיא דאתלטיא, ולא עוד אלא דכתיב ביה ברכה. דכתיב, (בראשית כד) ויאמר בא ברוך יי'. מאי קא מיירי. דכל מאן דיתיב תחות צלא דמהימנותא, אחסין חירו ליה ולבנוי לעלמין, ואתברך ברכתא עלאה, ומאן דאפיק גרמיה מצלא דמהימנותא, אחסין גלותא ליה ולבנוי, דכתיב וילחם בישראל וישב ממנו שבי. (דף ק"ג ע"ב).

בסכת תשובו (ויקרא כ"ג) חסר, ודא עננא חד, דכלהו קשירין ביה. דכתיב, כי

ענן יי' עליהם יומם. וכתוב, (במדבר יד) ובעמד ענן אתה הולך לפניו יומם. יומם יצוה יי' חסדו. דא הוא עננא דאהרן, דאקרי יומם, דכתוב, (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו. עננא חד, נטיל עמיה חמש אתרנין, ואינון שית. ועננא אחרא, דכתוב ובעמוד אש לילה, דא נהרא להו לישראל, מנהירו דאינון שית.

רעיא מהימנא בסכת תשובו שבעת ימים וגו', (ויקרא כ"ג) פקודא (מ"ה) דא, לישב בסוכה.

וְהָא אוֹקִימָנָא, בְּגִין לְאַתְחִזָּא דִּישְׂרָאֵל יִתְבִּי בְּרָזָא דְמַהֲיִמְנוּתָא, בְּלֹא דְחִילוּ כָּלִל, דְּהָא מְקַטְרָגָא אֲתַפְרֵשׁ מִנֵּיהּ. וְכָל מָאן דְּאִיהוּ בְּרָזָא דְמַהֲיִמְנוּתָא, יִתְיַב בְּסוּפָה. כְּמָה דְּאוֹקִימָנָא, דְּכַתִּיב, כָּל הָאֶזְרַח בִּישְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בְּסִכּוֹת. מָאן דְּאִיהוּ בְּרָזָא דְמַהֲיִמְנוּתָא, וּמִזְרַעַא וְשִׁרְשָׁא דִּישְׂרָאֵל, יֵשְׁבוּ בְּסִכּוֹת. וְרָזָא דָא אֲתָמַר בְּכָמָה דּוּכְתִּי. **פְּקוּדָא (ב"י)** בְּתַר דָּא, לְקַרְבָּא קְרַבְנָא כָּל יוֹמָא, וְקְרַבְנָא דָּא, לְמַהֲוֵי חוּלְקָא כָּלִיל, בְּחִדּוּתָא דְבָנִי. בְּגִין דְּכִלְהוּ אֲחִידִין בְּאִילָנָא. עֲנִפִּין דְּלִתְמָא דְלִגְבִי שִׁרְשָׁא דְאִילָנָא, כָּלֹא אֲתַבְּרָכֵן בְּגִין אִילָנָא. אֵף עַל גַּב דְּלִית בְּהוּ תוֹעֲלִתָא, כָּלֹא אֲתַבְּרָכָן. וְחִדּוּתָא דִּישְׂרָאֵל בְּאִבּוּהוּן דְּלַעֲיִלָא, יִתְבִּי חוּלְקָא דְבִרְכָּאן, לְכָל אֵינּוֹן שְׂאָר עַמִּין, דְּאִית לוֹן אֲחִידוּ, וְאֲתַאֲחִדוּ בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל.

וְכָל אֵלִין קְרַבְנִין, לְמִיּהֵב מְזוּנָא, לְאֵינּוֹן מְמַנֵּן דְּשְׂאָר עַמִּין, דְּהָא מַגּוּ רַחֲמֵי דְקָא רַחֲמִים קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבָנִי, בְּעִי דְכָלֹא יַהוֹן רַחֲמִין דְּלַהוֹן. וְרָזָא דָּא, (משלי טז) בְּרִצּוֹת יְיָ דִּרְכֵי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלִים אֹתוֹ. אֲפִילוּ כָּל אֵינּוֹן מְקַטְרָגִי עֲלָאי כְּלַהוּ אֲהַדְרֵן רַחֲמִין לִישְׂרָאֵל וְכַד חֲטִילִין דְּלַעֲיִלָא אֲהַדְרוּ רַחֲמִין לִישְׂרָאֵל, כָּל אֵינּוֹן דְּלִתְמָא, עַל אַחַת כְּמָה וְכָמָה.

וְאִי תִּמָּא לַהוֹן הוּוּ מְקַרְבִּי קְרַבְנָא, לֹא הֵכִי, אֲלֹא כָּלֹא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְלִיק וּמִתְקַרֵּב. וְאִיהוּ פְּרִישׁ מְזוּנָא לְכִלְהוּ אוֹכְלוּסִין דְּסִטְרִין אַחֲרֵינִין, דִּיתְהַנּוּן בְּהוּא דּוּרּוּנָא דְבָנִי, וְיִתְהַדְרוּן רַחֲמִין דְּלַהוֹן, דִּינִדְעוּן עֵילָא וְתַתָּא, דְּהָא לִית עֲמָא כְּעֲמָא דִּישְׂרָאֵל, דְּאֵינּוֹן חוּלְקִיָּה וְעַדְבִּיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִסְתַּלַּק יְקָרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵילָא וְתַתָּא כְּדָקָא יֵאוּת. וְכָל אוֹכְלוּסִין עֲלָאִין פִּתְחִי וְאַמְרִי, (שמואל ב ז) וְיָמִי כַעֲמֹךָ כִּישְׂרָאֵל גּוֹי אֲחֵד בְּאַרְצָן. (ע"כ רעיא מהימנא).

לְהִרְאֹת שִׁישְׂרָאֵל יוֹשְׁבִים בְּסוּד הָאֲמוּנָה בְּלִי פִּסְדַּ כָּלִל, שְׁהִרִי הַמְקַטְרָג נִפְרָד מֵהֶם, וְכָל מִי שֶׁהוּא בְּסוּד הָאֲמוּנָה, יוֹשֵׁב בְּסִכָּה, כְּמוֹ שֶׁבִּארְנוּ, שֶׁכְּתוּב כָּל הָאֶזְרַח בִּישְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בְּסִכּוֹת. מִי שֶׁהוּא בְּסוּד הָאֲמוּנָה וּמִהַנִּרְעָ וְהַשְׂרֵשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, יֵשְׁבוּ בְּסִכּוֹת. וְהַסּוּד הַזֶּה נֶאֱמַר בְּכָמָה מְקוֹמוֹת. **מִצְוָה (מ"י)** אַחֲרֵי זֶה, לְהַקְרִיב קֶרֶבֶן בְּכָל יוֹם, וְהַקְרִיבֵן הַזֶּה לְהִיּוֹת חֵלֶק בְּכָל, בְּשִׁמְחַת בְּנֵי, מִכֵּין שְׂכָלִם אֲחוּזִים בְּאִילָן. הַעֲנִפִּים שֶׁלִּמְטָה שֶׁלִּגְבִי שִׁרְשׁ הָאִילָן, הַכֹּל מִתְבְּרָכִים מִשּׁוֹם הָאִילָן. אֵף עַל גַּב שְׂאִין בְּהֶם תוֹעֲלָת, כָּלִם מִתְבְּרָכִים. וְשִׁמְחַת יִשְׂרָאֵל בְּאִבֵּיהֶם שֶׁלִּמְעַלָּה, נוֹתֵנִים חֵלֶק שֶׁל בְּרִכּוֹת לְכָל אוֹתָם שְׂאָר הָעַמִּים שֶׁיֵּשׁ לָהֶם אֲחִינָה וְנֶאֱחָזוּ בְּהֶם בִּישְׂרָאֵל. וְכָל הַקְרַבְנוֹת הַלְלוּ, לְתַת מְזוּן לְאוֹתָם הַמְמַנִּים שֶׁל שְׂאָר הָעַמִּים, שְׁהִרִי מִתּוֹךְ הָאֲהֻבָּה שְׂאֻהֵב הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת בְּנֵי, רוּצָה שְׂכָלִם יִהְיוּ אוֹהֲבִים שֶׁלָּהֶם. וְסוּד זֶה - (משלי יז) בְּרִצּוֹת ה' דִּרְכֵי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלִים אֹתוֹ. אֲפִילוּ כָּל אוֹתָם הַמְקַטְרָגִים הָעֲלִיּוֹנִים, כָּלִם חוּזְרִים לְהִיּוֹת אוֹהֲבִים אֶת יִשְׂרָאֵל, וְכִשְׁהַחֲלִיל שֶׁל מַעַלָּה הוֹפְכִים לְאוֹהֲבֵי יִשְׂרָאֵל - כָּל אוֹתָם שֶׁלִּמְטָה עַל אַחַת כְּמָה וְכָמָה.

וְאַם תֹּאמַר, לָהֶם הֵיוּ מְקַרְיִבִים הַקְרִיבֵן? לֹא כֵּךְ. אֲלֹא הַכֹּל עוֹלָה לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנִקְרָב. וְהוּא מִפְרִיד הַמְּזוּן לְכָל הַהֲמוֹנִים שֶׁל הַצְּדִידִים הָאֲחֵרִים שֶׁיִּהְיוּ בְּאוֹתוֹ הַדּוֹרוֹן שֶׁל בְּנֵי, וְיִהְפְּכוּ לְאוֹהֲבִים שֶׁלָּהֶם, שִׁדְעוּ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה שְׂאִין עִם כְּעֵם יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם חֲלָקוּ וְגוֹרְלוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִתְעַלָּה כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַעַלָּה וּמַטָּה כְּרָאוּי. וְכָל הָאוֹכְלוּסִים הָעֲלִיּוֹנִים פּוֹתְחִים וְאַמְרִים: (שמואל א-ב ז) וְיָמִי כַעֲמֹךָ כִּישְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאַרְצָן. (עד כאן רעיא מהימנא).

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנת עזנו במהרה ביימנו. ויקום בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכניתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תַּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְּאָמִירִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצֵּלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מִלְּךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מִלְּךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֻנּוֹ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֶהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמִּלְּךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רָצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני זהר

ל-354 ימות השנה

המחולק

לימוד ספר הוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא
ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש
ברוך הוא... בלימוד ווהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב
ומקובל ומרועה לפני ה' וכו'. (פלא יועץ אות ד, ווהר)
וכן נתן מרן האר"י תיקון לבשל תשובה שיאמר המשה דפין ווהר
או תיקונים בכל יום (מורה באצבע להדריך אות מ)
אין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדולתו ורוממותו ית"ש מכל
למודיו כמו מלימודי חכמת הקבלה, ביוחד מלימוד ספר הוהר
הקדוש והתיקונים, חכמת אדם תאיר פניו מריבוי העולמות
העליונים הקדושים לאין קץ וסוף ותכלית. (יסוד ושוש העבודה,
שערי השם, שער הניצוץ)

הנני רושם לך תלמידי המובהק הרב הנאמן הקדוש מ' יעקב יוסף
הכהן ז"י בקצרה על נייר קטן בכיון בכדי שתשא אותו בכל עת.
קבלתי ממורי ורבי וכו' [הבעש"ט]. תיקונים ילמד בכל השנה
בכל יום. (כתר שם טוב)

מכתב מורנו הבעש"ט: לכבוד ... בכל לילה קודם השינה ממש
תלמוד מאמר אחד מתיקוני הוהר הקדוש ואו תישן בטח וכל
תירא בעזה"ת, והש"ת יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא אמן
כו"ר. מנאי מורו ישראל במוהר"ר אליעזר בעל שם ממעובד.
[כתר שם טוב]